

liga um eg veruliga var klár til tað. Tá segði eg teimum, at hetta er tað, sum eg vil, tí eg elskaði hann og vildi vera saman við honum, sigur Jocelle í Gerðum.

Lindi sigur, at tey nevniliga valdu Føroyar, tí tað er trygt at búgva her.

– Eg hevði tímað búð á Filipsoyggjunum, um vit búðu á bygð, tí tað er sera ótrygt í býnum. Eisini eru økir har víðgongdir muslimar gera um seg, og har er kríggj. Løg-regla og vaktir eru allastaðni. Einaferð eg kom á hotellið hjá mær, fekk eg ein revolvera í andlitið, men tá vakturin sá, at eg var gestur á hotellinum slapp eg inn, sigur hann.

Føroysku virðinir eru avgerandi

Tá Lindi, á heystið 2013, vitjar Jocelle fyrri triðju ferð á Filipsoyggjunum kemur Jocelle við honum til Føroya. Hann vildi vísa henni heimland sítt, og upprunliga ætlanin var, at Jocelle skuldi steðga í triggjar mánaðir. Tað var ein stór kollvelting hjá Jocelle at koma til landið, og hon greiðir frá, at hóast stóru munirnir á londunum báðum, so trívist hon í Føroyum og størsta grundin eru føroysku virðinir.

– Fyrstu ferð eg kom til Føroya varð eg bilsin, tí her vóru ongir vaktarmenn og eg slapp inn alla-

staðni eg vildi. Eg var eisini bilsin yvir, hvussu fá fólk eru her. Eg minnst serliga, at eg nakrar dagar eftir at eg var komin, fór ein rennitúr, og eg kendi tað frikst at sleppa at renna uttan at sveitta og uttan larm. Hóast tað, so verður mentanarmunurin ov nógv av og á, og saknurin eftir familju míni er

Lindi vildi vita hvat hetta var fyrri nakað, og um perónurin hann hevði møtt á facebook veruliga var alt tað, sum hann vónaði»

svarur. Eg sakni eisini alt tað, sum stórbýurin hevur at bjóða, sólina og strondina. Her er ræðuliga kalt, sigur hon grínandi, og greiður frá fyrstu ferð hon nart við kava.

– Tað stakk í hondini. Eg havi ongantið upplivað líknandi, sigur hon.

Hon leggur afturat, at tað eru føroysku virðinir, sum viga nógv í avgerðini um, at búseta seg í Føroyum.

– Lívið er einkult her, og tað er trygt fyrri børnini. Tað snýr seg meir um virðir og ikki so nógv um status sum í Filipsoyggjunum. Eitt simpult lív ger teg glaða, um tú ert saman við teimum, sum tú ert góður við, sigur hon.

Lindi sigur, at hóast ætlanin hjá Jocelle av fyrstani tíð var at vitja Føroyar í triggjar mánaðir, so visti hann áðrenn tey komu heim, at hann vildi friggja til hennara og vónaði, at hon vildi verða í Føroyum. Í desember mánaði sama ár friggjaði Lindi, og Jocelle segði ja við tað sama.

– Eg segði ja beinanvegin, tí eg sá eina framtíð saman við honum. Alt broyttist, og vit hava lært nógv av hvørjum øðrum, sigur hon.

– Eftir at vit tóku ring uppá, fann eg útav, at eg var við barn, og tí valdu vit at giftast eftir jól og nýggjár og byrja lívið saman sum familja í Føroyum.

Vita væl hvat fólk hugsa

Søgan um Linda og Jocelle er onki eindømi. Tað eru fleiri filipinskar kvinnur í Føroyum, sum eru giftar føroyskum monnum, og talið er vaksandi. Lindi sigur, at hann veit væl, at fólk ofta ganga út frá, at hann hevur møtt Jocelle á eini dating síðu, sum hann hevur goldið fyrri, ella at tað var peningur uppi í, tá tey komu saman. Tá hann verður spurður, sigur hann eisini – ofta í skemti – at hann hevur keypt hana.

– Eg føli, at fólk ganga út frá, at eg havi goldið fyrri hana, men eg tími so illa at greiða frá, tí so má eg altíð siga somu søgu aftur og aftur. Eg leggi onki í hvat hini siga og halda, sigur hann.

Jocelle leggur afturat, at tað er eitt kennitekin við Linda, sum henni dámar væl.

– Hann sigur tað, sum hann heldur og leggur onki í hvat fólk siga, og tað dámar mær væl við honum, sigur hon.

Væntaði at fólk royndu meir

Tá tey tosa um munin á mentanunum báðum, sigur Lindi, at tú mást taka mentanina hjá hjúnafelagnum til tín, tí tey hugsa ikki á sama hátt sum tú.

– Tey tulka ikki ting á sama hátt, og tað sum gevur meaning

hjá tær gevur ikki ikki meaning hjá teimum. Tað sum er normalt hjá tær, er ikki normalt hjá teimum. Lærur tú ikki tað, so kemur tað aftur um bakka, sigur hann

Jocelle greiðir frá, at hon hevði væntað at fólk í Føroyum fóru at tosa meir enskt við seg.

– Eg væntaði, at fólk fóru at mæta mær á miðjari leið og tosa við meg á enskum. Enskt er jú heldur ikki móðurmál mítt. Tað er longu eitt stórt offur fyrri meg at flyta og byrja á nýggjum við øllum og tað er sera einsligt. Serliga ta tíðina Lindi hevur verið burtur í arbeidsørindum, sigur hon.

Nú hevur Jocelle fyrri kortum fingið loyvi at arbeiða og er farin til arbeiðis.

– Tað er frálíkt, tí nú læri eg málið og læri meir um mentanina, tá eg eri saman við fólki, greiðir hon frá.

Parið hevur havt torfær tíðarskeið, sum hava verið trupul hjá teimum at koma í gjøgnum saman, greiða tey frá.

– Tað er tó eisini gott, leggur Lindi afturat, tí eg visti í byrjani, at tað ikki altíð fór at verða lætt. Vit elska tó hvønn annan. Eisini á slíkum døgum, og tí fer tað at eydnast hjá okkum, sigur hann avgjörður.